De același autor au mai apărut:

Volume de aforisme
- Deșertăciune (2011) Amazon, USA, bilingv
- Paradisul și Infernul (2011) Amazon, USA, bilingv
- Păcatul (2011) Amazon USA, bilingv
- Iluminare (2011) Amazon USA, bilingv
- Culegere de înțelepciune (2009) editura [illegible], reeditat bilingv, Amazon USA
- Înțelepciune (2009) editura Paco, reeditat bilingv, Amazon USA
- [illegible] (2009) editura Paco, reeditat bilingv, Amazon USA
- Nemurire (2009) editura Paco, reeditat bilingv, Amazon USA
- Revelații (2008) editura Paco, reeditat bilingv, Amazon USA

Volume de eseuri și studii filozofice
- Coaxialismul 2007, editura Paco, reeditat Amazon USA, bilingv
- Moartea, nimicul absolut, viața și Bilderberg Group (2007) editura Paco, reeditat Amazon USA, bilingv
- Starea de concepțiune în fenomenologia coaxiologică (2007) editura Paco
- [illegible] (2007), editura Paco
- Logica coaxiologică (2007), editura Paco
- [illegible] 2011, Amazon, USA, bilingv

Volume de proză
- *[illegible] 2010*
- *Trilogia Destiny cu volumele Psycho Apocalypse și Exodus [illegible]*
- *[illegible]*

Volume de versuri
- Poeme de dragoste (2011) Amazon, USA
- [illegible] (2011) Amazon, USA
- Templul iubirii (2011) Amazon, USA
- [illegible] (2012) Editura PACO
- [illegible] (2012) Editura PACO
- Parfum de amintire (2012) Editura PACO
- Umbrele iubirilor (2012) Editura PACO

SORIN CERIN

Eram Marile Noastre Iubiri

[illegible]

SORIN CERIN

Eram Marile Noastre Iubiri

POEME

Bucureşti 2012

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CERIN, SORIN
Eram marile noastre iubiri / Sorin Cerin.
– Bucureşti : PACO, 2012
ISBN 978-606-665-018-2

821.135.1-1

CUPRINS

1. Eram Marile Noastre Iubiri

Eram doar eu,
erai doar tu,
lumini şi umbre ne-au născut,
pietrele ce se vor sfărâma,
de fiecare clipă a Destinului nostru,
durerea orizonturilor pe care nici unul,
nu le-am fi atins în această viață de pelin,
călcată cu putere de amintirea,
beată de nectarul privirilor ruginite în toamna,
patimilior unei sinucideri,
din norii sufletului meu
şi ploaia vieții tale,
vrăji descântate la ceas de furtună,
cu tunetele şi fulgerele respirației din noi,
cei fără de aerul lacrimii sărutului,
înghețat demult la margine de obraz
al Timpului care nu ne mai recunoaşte,
pe strada sângelui din privirile cuvintelor
care ne-au cuprins mântuirea de eternitate,
undeva-cândva......!?

Lipseam la mansarda etnicității
stelelor din noi,
arse şi stinse,
cenuşi vulgare de amintiri despuiate,
de mine şi de tine,
la margine de mormânt
al dorului din noi,
mucegăit el însuşi
de şanțurile adânci ale ridurilor,
prin care ne-a trecut
de-atât de demult apa vieții,
încât tot ce- a mai rămas din noi,
Soare al Dorului,
este doar deşertul secat şi el de orice iubire,
dus de cele patru cardinale ale nimicniciei morții,
ce-i ard nisipul eternității,
în trupurile cuvintelor,
Marilor Noastre Iubiri.

2. Am căzut

Am căzut în urmele
 paşilor amintirii tale,
atât de greu încât ,
până şi moartea
stropilor de vise ale ploii,
credinței din noi,
au încolțit la capăt de speranță,
furtună sentimentală,
la început de lume,
a iubirii noastre,
pierdute în valurile reci,
ale nesfârşitului din noi,
sărut de început de lume,
al îmbrățişărilor mele,
pe buzele reci ale Destinului,
întâlnirii noastre,
cu clipa eternă a Păcatului.

3. Iubire şi trup

Părul stelelor s-a desprins
în râul tulbure de cuvinte,
ale îmbrățişărilor noastre,
care ne spuneau atât de multe,
prin tăcerea noastră adâncă,
de înger părăsit,
ce-şi va frânge aripile,
dacî va iubi,
legământ făcut cu trupul
al cărui viață se poate împlini,
numai prin moarte.

Şi atunci am înțeles,
că fereastra aburită,
de răsuflarea îngerilor iubirii noastre,
ne va opri să vedem viitorul,
Destinului înghețat de frig,
din zodia cernută de lacrimi,
a acestei existențe.

4. Cioburi de revedere

Ce înțeles ar avea Dumnezeu,
fără iubire?
dar Adevărul Absolut fără
paşii tăi,
ce au trecut demult,
parcă dincolo de vreme,
prin inima mea,
lăsând urme adânci,
de plumb topit printre ruinele,
clipelor care mi-au mai rămas,
fire de nisip solitare,
pe cioburile clepsidrei sparte,
a speranțelor noastre,
de a fi vreodată împreună?

Singur între iubire şi destin,
mă îndrept spre moarte,
cuvânt al neînțelesului amar din noi,
părăsit pentru totdeauna de zâmbetul răsăritului.

Paşi pierduți printre vorbe,
cărări umbrite de uitarea inimilor,
înfrățite pentru totdeauna cu pendulele,
ce au uitat să mai bată până şi apusul,
căzut la picioarele adevărului,
cu nume de neant.

Te-am îmbrățişat amintire,
sărutându-ți trupul firav,
de cale ferată pe care
nu o mai calcă niciodată,
trenul iubirii vieților noastre.

Pierdut în gara aşteptărilor,
printre şine ruginite,
mai cred în zâmbetul destinului,
de a mai vedea lumina din întunericul nopții,
din noi înşine,
anunțându-ne sosirea unui nou tren,
al sentimentelor fără rugină.

5. Eternitatea unui sărut

Mi-am şetrs lacrima,
destinului acestei lumi,
cu zâmbetul țărmului,
din privirea ta,
la care obosit călător,
mi-am pierdut naufragiul vieții,
odihnindu-mi zilele Timpului,
prea străvechi
de dorințele unei mari iubiri,
născute din eternitatea inimii sale,
ce-i bătea la tâmplele amintirii,
cutremurul de vise şi dor,
prin care s-au sfărâmat
până şi îndoielile zeilor,
de cât Adevăr Absolut,
pot cuprinde brațele clipei,
sărutului nostru.

6. Cât

Cât,
te-aş dori suferinţă dulce,
a sărutului din mine,
cu viaţa deşertăciunii,
inimilor noastre părăsite,
până şi de Destin.

Cât,
de departe ai putea muri,
orizont al îmbrăţişării clipei,
fără ca să te spargi vreodată,
în clepsidra unei amintiri,
sorocite uitării?

Cât,
de mult Tu, ai reuşi vreodată,
să aduni toate şoaptele vântului,
în care ne-am pierdut în abis speranţele,
de a fi etern împreună?

7. Flori de câmp

Florile de câmp ale ochilor tăi,
s-au vestejit în lacrima timpului,
împrietenindu-se cu un alt orizont,
care nu mai era al nostru.

Aş fi cules toate clipele acestei lumi,
pentru paşii inimii tale,
ce aş fi dorit,
să-mi calce pentru totdeauna,
eternitatea ființei iubirii ce ți-o port.

Bolnav de norii luminii speranțelor din mine,
simt cum devin stropii unei amintiri,
pierduți în seceta uitării,
din țărâna a ce a mai rămas din noi,
cei care nu ne vom mai privi niciodată,
din care vor creşte florile de câmp,
ale sărutурilor şi mângâierilor,
ale şoaptelor şi zâmbetelor,
ale lacrimilor de râs sau plâns,
ale speranțelor sau viselor,
unde ne vom regăsi,
odată pentru totdeauna.

Valuri de verdeață ale unui alt timp,
lovesc triste stâncile amintirilor,
spumegând cu fiecare nou răsărit,
al altor flori de câmp,
pe care par să nu le mai observ,
niciodată.

8. Orizont ruginit

Ochelarii cerului s-au spart,
orbind pentru totdeauna,
de amintirea ta,
nori de speranțe,
aduc ploaia mântuirii
de Dumnezeul iubirii din noi.

Clipele foşnesc neiertătoare,
sub tălpile Timpului,
care le-a şi uitat,
fără să mai observe,
bobocii de rață ce pluteau
pe lacul lacrimilor,
ale unei noi primăveri,
Străine.

A ruginit până şi orizontul,
atât de senin cândva,
din care ne hrăneam
sărututile,
cuvintele,
îmbrățişările,
acum conservă aruncată,
la gunoiul viitorului.

9. Aripi de cer

S-au întunecat vânturile toamnei,
ce ne loveau cândva săruturile,
cu nebunia unei mari iubiri,
a primăverii eterne din noi,
devenind viscole de amintiri.

Aripi de cer se prăbuşeau,
peste privirile noastre,
naufragiate în lacrimile despărțirii,
peste care treceau caii sălbatici ai dorului,
lăsând în urma lor,
praful inimilor noastre.

Amurg înroşit în focul durerii,
destin de lume ce-ți doreşti
potcoava norocului,
aprinsă de loviturile bezmetice
date de Dumnezeu nouă,
spre a ne lăsa urma
însângerată a unei vieți,
ce nu-şi va regăsi niciodată marea ei iubire,
de atât de veşnica,
Viață de Apoi.

10. Respirație

Ştiam de apusul gândurilor
apei cuvintelor din noi,
aburi uitați până şi de Dumnezeul,
pierdut în ierburile lascive ale unui sărut,
înjosit de dorul,
care nu-i mai recunoştea niciodată,
buzele propriilor lui sentimente.

Valuri de sânge se scurg pe apusul,
pleoapelor unui cer,
hemoragie de sentimente vlăguite,
amintiri rupte şi răsfoite,
la capăt de drum ,
plin de noroiul viselor,
în care ne-am împotmolit,
speranțele.

Aşteptări şoptite de clipe,
în buzunarele peticite ale destinelor,
de prea mult frig pe frunțile inimilor,
transpirate de chipul tău,
prin care-mi respir,
soarta.

11. Păcat de adevăr

Toți îngerii
cuvintelor Lui Dumnezeu,
valorează
cât un răsărit de Soare,
pe obrazul vieții noastre,
pline de păcatul,
greşelii de a ne fi născut ,
de acelaşi Dumnezeu.

Întreaga eternitate a morții
nu există nici măcar o clipă,
înaintea unui suflet
care ştie că-şi trăieşte,
păcatul lăsat de Dumnezeu.,
generațiilor de apusuri,
ce nu-şi vor mai cunoaşte,
adevăratul orizont al adevărului absolut,
Niciodată!

12. Nu dau bacşiş iubirii

Lasă-mi,
adevărul să plângă pe brațul,
uitat al vremurilor din noi,
suspinând după cerul privirilor tale,
încât până şi bolta nemuririi unor stele,
uitate de destinul ochilor tăi,
ar suspina după lacrima despărțirii,
de sfinții clipelor care ne-au iertat iubirea.

Nu-mi ucide,
talpa amintirii ce mi-a călcat viitorul,
în praznicul zilei ce-a uitat,
de romanța terfelită ,
a prafului țărânii din noi,
care atunci când plouă cu uitare,
devine noroiul zilei ce nu se vrea prezent,
în dorurile plătite cu bacşişul,
vieților noastre.

Nu dau bacşiş nici unei inimi,
al cărei vânt de libertate
murea în pustiurile deşerturilor
trupurilor cuvintelor din noi.

Nu dau bacşiş sărutului,
care l-a uimit până şi pe Dumnezeu,
cu necuvințele noastre de a fi împreună,
prin Destinul întîmplării neântâmplătoare,
de a ne muri viața mereu,
unul fără celălalt.,

13. Târg ofilit

Spălând-mi cascada suferinței
în apa vieții,
am înțeles cât de departe poate fi fericirea,
devenită țărâna asfaltului,
în care mi-am înțepenit viitorul,
scurs în trecutul sufletului meu,
sânge al debusolării de clipe,
vorbe goale la capăt de mort,
pustiu de sentimente,
naşteri fără rost,
ploi cu nori pierduți definitv,
şi toate astea au zăcut cândva
în ființa care m-am născut,
sfidând mestecenii sufletului meu,
care au uitat pentru totdeauna albul iernii,
din tulpinile firave ale timpului lor,
de copaci amenințaiți cu moartea,
unei zile sparte la târgul ofilit,
al vieții mele.

14. Țărm uitat

Istorie de cuvinte,
Isterie de dor,
Lacrimi de sfințenie,
Mor în calea lor.

Cer de petale,
Flori de stele,
Ruginite de ploaia,
Amintirilor.

Patimi arțăgoase,
Lumini de speranțe,
Sânge scurs pe oasele,
Morților din noi.

Violet de doruri,
Nori de necuvinte,
Spații largi cu morții,
Ce vor să se agite.

Într-un tren sinistru,
De valori murdare,
Te-am găsit iubire,
Fără de hotare.

Zgomot surd sirenă,
Care plângi de dorul,
Mării din iubirea,
Țărmului uitat…

15. Plouă în noi

Ploua cu nori,
În sufletul meu,
Hărți de vise,
Îşi desluşesc locația morții,
Iubirii din noi.

Ploua cu cer,
Pe tâmpla pierdută a destinului,
Împiedecat de clipa vieților noastre,
Să poată iubi.

Ploua cu foc,
În inimile noastre,
Care ne ard mântuirea,
Sărutului mântuitor ce ne-a unit,
Crucea iubirii.

Ploua cu piatră,
Prea grea să o urcăm pe muntele sufletului,
Unde ne-am fi regăsit destinele,
Lovite şi torturate,
De ochii lacrimilor.

Ploua cu valuri,
Care se sparg în suspinele amintirilor,
În care ne înecăm ,
Odată pentru totdeauna inundația,
Propriei noastre vieți.

16. Eternitatea ochilor tăi

Prea singur de moartea
pentru care m-am născut,
lumini funerare de inimi,
strălucesc în speranțele mele.

Te-am căutat enigmă de dor,
pe strada fără nume,
a paşilor pierduți din noi,
măturați de sângele iubirii,
care ne-a uitat,
pentru totdeauna,
săruturile timpului nostru,
aripă de vis a vieții mele,
lasă-mi zborul luminii să-mi inunde
eternitatea ochilor tăi.

17. Răbdare cu Dumnezeu

Fericire ruginită pe tălpile bibliei,
Plină de rugi uitate mai demult decât vremea,
Naturii omului din noi,
Născută spre a fi trainică
Cu efemeritatea visului ce poartă nume de viață.

Suspine înveşmântate în năframa roasă a dreptății,
Tocmai de către Adevărul Absolut,
Al amurgului etern din noi,
Răvăşit în fața morții,
De propriul său neînțeles de a trăi.

Regăsiri şubrede şi banale,
În Dumnezeul cu nume de ceară de albine,
Care a uitat că stupul nu e compus doar din cei care se hrănesc
Din aripile abătute de sudoare şi durere
Ale celorlalți,
Buze lipsite de mierea cuvintelor,
Pentru cei mai mulți,
Care sunt unicii ce cred cu tărie,
În îngerii izbăvitori,
De Dumnezeul cel rece al morții din noi
Care ne-a dăruit viața Sa.
.

Noapte de vise care ne-ai trezit în lumea ta,
Speranțe de cer plumbuit şi atât de greu,
Încât ne striveşti cu inimile sângelui spulberat de democrația,
Răbdării
Cu Dumnezeu în noi înşine.

18. Repetabila tinerețe a zorilor

Aripi frânte,
Ceruri roase de dorurile,
Măslinilor ajunşi acum,
Simboluri ale războiului,
Dintre noi şi Dumnezeul iubirii noastre,
Ocolit tot mai adesea,
De crucile de asfalt,
Fără cale de mijloc,
Fără drum de întoarcere,
Fără destinația marii noastre iubiri,
Pe care călcăm zilnic,
Pâinea morții viselor
Ce ne-au unit cândva,
Nemărginirile eternităților din noi,
Sparte în clepsidra uitării,
Cioburi ce nu se vor putea mântui niciodată,
La ceasul Adevărului.

Repetabila tinerețe a zorilor,
Ajunsă la vârsta senectuții,
Zeilor din inimile clipelor,
Uitate demult de Vremea noastră.

Am devenit noapte,
care nu-şi va mai cunoaşte ziua,
orizont fără cer,
moarte fără viață,
dor fără durere,
amintire fără speranțe,
singur în cuib de cuc,
eu fără tine.

19. Gravitația iubirii

Lasă-mi un fulg al speranței,
zăpezilor iubirii din mine,
să mă ningă cu primejdia destinului,
de-a ne avea aievea,
sfădând gravitația iubirii.

Păr de vise,
 vâlvoi în bătaia vântului destinului meu,
râzi de țărmul vieții lacrimilor din tine,
ajuns să naufragieze
cu întregul ocean de întâmplări,
pe eternitatea întâlnirii genelor
supuse soarelui prea orbitor,
al dorințelor noastre,
de a rămâne uitarea fără sfârşit a morții,
ce părea că ne-ar fi înconjurat viața,
unui sărut.

Lespezi de lumină,
morminte de lux pentru clipele
cărora nu le-am insuflat îndeajuns,
eternitatea inimilor noastre,
 de asfalt topit al paşilor,
transpirației cuvintelor din noi,
 prelins în urmele îmbrățişării ,
pierdut pentru totdeauna în neantul
uitării pentru care s-a născut această lume,
a dorului.

Şi Dumnezeu şi.-a început lumea
cu o rugăminte a iubirii?

Viața se naşte pentru a muri uitarea,
marilor noastre iubiri?

Eram lacul norilor storşi de ploaia,
cuvintelor ce nu mai aveau demult nimic de spus,
în afară de seceta privirii tale.

Piatră de gânduri din cruci fără morminte,
sfărâmate de lipsa ta,
praf de orizont al amintirii,
devenit stele a privirii tale,
neant de adevăr în lumea unde viața
adoarme în brațele morții,
prezent al spațiilor dintre două riduri,
ce par că n-ai fi existat niciodată,
tocmai acolo unde întreaga lume s-a născut,
prin chipul tău,
însângerat paradis al unei iubiri pierdute,
pentru totdeauna.

20. Răsărit de Dor

Dacă Lumina clipei mele,
Te va regăsi ca fiind cristalul,
Focului din sângele meu ars,
De tine sau,
De cerul prea senin al călăuzei,
Care ne-ar fi murit murirea,
Îndeajuns de mult,
La margine de destin,
Mistuit de ochii tăi,
În care nu mă mai regăsesc,
Delirând-mi nădejdea absolutului vieților noastre,
În coşul de nori ai paşilor mei,
Spre cimitirul uitării din noi.

Furtună descântată de norii gândurilor,
Prin care zburam spre tine,
Strigându-mi pacea necuvintelor,
Rănit de somnul disperat al Amintirii,
Unde ne-am fi dat întâlnire unul altuia,
Să putem muri mai fericiți
Decât Dorul lepădat de Apusul,
Care nu şi-a mai regăsit niciodată Răsăritul.

21. Cerul privirii tale

Sunt alături de cerul privirii tale,
Chiar şi atunci când plouă cu suspine,
La tălpile idolilor rămaşi uitați
De către cuvintele iubirii noastre,
Nemurire,
în care credea religia,
Vieții lor,
în care ne-am născut,
Întâlnirea,
de a fi nesfârşirea unei Clipe.

Nu pot să-mi suport,
Despărțirea de trupul cerului,
Care ne-a avut în sărutul lui,
Toate speranțele noastre,
Înecate acum în oceanul de diamant al uitării,
Care nu se mai poate sparge niciodată,
Din inimile noastre regăsite de valurile,
Ochilor orbi de Lumina Divină,.
A sufletelor care nu mai reuşesc să-şi redescopere,
Iubirea.

Toate lacrimile din trupul oceanului,
Nu ar mai fi niciodată valuri,
Fără dorințele noastre,
De a ne muri unul altuia eternitatea,
Dacă nu ne-am mai iubi.

Vânturile speranțelor sparte de catargele iubirilor,
Sfărâmate de nicăieri care ne duc,
Absurdul vieții spre Destinul,
Care nu ne-a înțeles niciodată,
Menirea de a fi noi doi,
Tulpina întregului Univers care ne-ar fi spălat,
Existența cu fericire!

22. Biserica Dorului

Sunt eu,
Amantul care şi-a pierdut noaptea,
Unde îngerii dorului s-ar fi odihnit,
Fără licărirea Lunii,
Care-şi dorea mai mult ca orice,
Propriul Soare.

Eşti tu,
Adevărul,
Care mă strângea la privirea,
Întâlnirii dintre noi,
Pe arşița unde Cuvintele,
Obişnuiau să moară.

Sunt ei,
Norii,
Care au uitat demult să-şi mai toarne,
Răcoarea de cristal a firii,
Care s-a spart de atât de demult,
În noi!

Nici Dumnezeu,
Nu şi-a mai găsit amanta,
Propriei firi atât de unică,
Încât toate religiile iubirii,
Din această lume,
Nu-şi înțeleg niciodată bisericile,
Propriului lor Dor!

23. Nou născut de Clipă

Nici o rafală de inimă
Lovită de vântul deznădejdii,
Nu ar putea incendia viața,
Care ți-a pierdut urma Luminii,
Ce nu-şi mai recunoaşte niciodată,
Întunericul.

Câte vise se vor reculege fără zâmbetul tău,
Uitat de valurile care-şi citesc greşit țărmul
Propriilor lor muriri de scoici devorate,
De un timp al uitării înzorzonat cu amintiri,
Lovit deseori de sângele cuvintelor,
Plecate pentru totdeauna din noi,
Spre a-şi muri destinul în lumea fără brațe,
Ce nu-şi va putea mângâia niciodată
Noul născut al Clipei.

24. În Moarte

Mi-am pierdut fața privirii,
În gara unde ți-am întâlnit zâmbetul,
Rămas pentru a-mi hrăni,
Întreaga viață cu sufletul tău,
De spreanță ce plutește prin dorința,
Pașilor mei descântați,
De Dumnezeu.

Cine și-ar mai recunoaște vreodată,
Clipa morții unei singure zile,
Fără ca inima să nu-i mai bată,
Destinul Lui Dumnezeu?

Căzut în desfrâul îngerilor duhului de viață,
Au rămas sufletele vieților noastre,
Pietrificate de prea mult Dor,
Bătute pe calea iubirii,
Spre a nu ne murdări cu noroiul,
Simțirii de noi înșine în moarte..

25. Speranță moartă

Am rămas fără mine,
Vrând să mă reîntorc la gheața amintirii tale,
Pe care am patinat ani la rând,
Fără să cred că se va sparge vreodată,
În sufletul Dumnezeului meu.

Fân cosit de iedera clipelor
Răvăşite de dorul ielelor speranțelor mele,
Ce înoată răvăşite peste Demiurgul acestei lumi,
De vânt proaspăt născut în norii,
Marii noastre iubiri.

Care uitare ar mai reuşi să moară,
Fără paşii sângelui nostru,
Din care s-au întremat până şi frunzele,
Acestei primăveri ce-şi plânge Destinul,
Rămas din noi la margine de drum,
Al Speranței ce-a murit mai demult decât Vremea,
Din inimile noastre.

26. Eşarfă de dor

Credeam în lumina casei inimii tale,
Fără să cunosc acoperişul rupt de uitarea,
Ploilor din mine,
Furtuni de clipe fără doruri,
Mântuiri de speranțe distruse şi crăpate,
Sentimente putrezite,
Natură mai vie ca niciodată de Cuvânt,
Rostit de Dumnezeul legămintelor noastre,
Resturi de jivine ale gândurilor,
Pierdute în sălbăticia sângelui din noi,
Ce a uitat pentru totdeauna să mai fiarbă,
Amintirile,
Înecate la margine de drum,
Ale unor suspine,
Pe care nimeni niciodată,
Nu le vor mai auzi ,
Din sufletele noastre,
Legate la gâtul sentimentelor cu eşarfa dorului,
Nemuritor din noi

27. Amurgul valurilor din noi

Toate valurile rănilor din noi,
Se vor sparge de trupurile uitărilor noastre,
Naufragiate în amurgul nemilos al speranțelor,
De a ne fi născut sub zodia ploilor uitate de soare,
Şi ale umbrelor ucise delumina,
Ce se dorea răsăritul din noi.

Strig îndurerat de falsul profet al duhului
Ce mi-a dat gândirea prin care să cred.,
În cristalul focurilor nestinse ale iubirii,
Prea reci să le mai iert vreodată,
În fața nemachiată a uitării,
De noi înşine.

28. Absurdul marilor iubiri

Poezia a devenit o ruşine,
În lumea criminală a minciunii,
Unde Dumnezeu a uitat să se nască,
Alături de iubirea noastră.

Moartea s-a răstignit singură,
Pe crucea eternității,
Adevărului care ne separă suferințele,
De focul patimilor şi cel al fericirii,
Stins de norocul umbrelor care ne aşteaptă,
Fără scăpare,
Ascuns adânc în sângele nostru,
Înecat de misterul acestei existențe,
Absurde,
Hrănite din ceața descompunerii,
Marilor iubiri.

29. Spini

Ar mai exista viața fără inimile tulburi ale orizonturilor,
Pierdute speranțe pe căile Domnului,
Răvăşit de ochii orbi ai Destinului,
Lumilor pierdute din noi,
Om al fărădelegilor degetelor ce au obosit să-şi arate,
Adevărul!

Spini care şi-au uitat trandafirii ce pluteau undeva
cândva,
Prin venele mântuirii noastre,
Cimitire de îngeri debusolați îşi caută veşmintele,
Unde nimeni nu ar fi trăit vreodată să-şi greşească,
Nemurirea!

Robi născuți din blestem la piatra cuțitului de oase,
Ce-a înjunghiat pentru totdeauna viața Lui Dumnezeu,
Fiind prea parfumat cu vorbele de clacă,
Ale noilor milenii ce-şi semănau Deşertăciunea.

30. Păcatul de a iubi, iubirea

Cât de departe ar putea fi Timpul,
fărădelegilor iubirii noastre,
de lumina zilei care ne-a mistuit amintirea,
de a rămâne împreună?

Orizont măcinat de piatra învolburată a Clipei,
ce nu poate fi roasă niciodată,
dintre mine şi tine,
drum al Destinului inimilor de piatră,
al Mântuitorului ce ne-a clădit biserici,
uitând de patima sărutului.

Departe,
ne-am părăsit regii gândurilor,
ce ne-au împreunat eternitatea săruturilor,
pentru a ne lupta cu sângele care ne-a inundat,
viitorul pentru totdeauna,
devenind Trecut!

Mireasă a lepădării de Dumnezeul vieții mele,
aş vrea să pot muri,
paşilor inimii mele,
care nu te mai regăsesc,
în urcuşul muntelui de regrete,
pe care nu-l mai pot învinge niciodată,
fără Tine.

Sunt un călugăr despre care a uitat,
până şi Dumnezeul care ne-a creat viața,
şi-n care cred murindu-mă în chilia sorții,
unde să te întâlnesc pe cerul inimii mele,
ce-mi bătea Clipele obosite de dorul fericirii,
numele tău.

Biserici de cuvinte prăbuşite,
de speranțele mănăstirilor privirilor tale,
unde speram să te regăsesc
în ziua naşterii de mine însumi,
lepădat de moarte,
spre a arde alături de tine,
o nouă viață,
fără să ştim,
că şi-a greşit Mântuirea,
în povestea tristă a păcatului,
de a iubi,
iubirea.....

31. Soarele iubirii

Şi dacă n-aş mai fi eu inima ta,
cine ți-ar mai bate clipele vieții,
fără lumina iubirii mele?

Care speranță,
ar mai trăi în valurile uitării,
unde ne-am fi înecat mai demult,
decât vremea strămoşilor,
redevenind uitare?

Desenam,
pe nisipul inimilor din cuvinte,
eternitatea,
din care nu vroiam să ieşim niciodată,
mai vii,
decât ar fi fost,
răsăritul zâmbetelor sângelui din noi,
devenind Soarele marii noastre iubiri.

32. Florile norilor

Florile norilor îşi pierd stropii petalelor,
inimii mele,
prelinşi pe ferestrele amintirii,
ochilor tăi...

Aripi de înger se zbat între trecutul
unei iubiri măcinate
de prezentul amintirii,
înfruntându-L până şi pe Dumnezeul,
care le va alunga mântuirea,
pentru totdeauna dacă,
vor readuce păcatul trecutului nostru,
de sărut, dragoste şi sudoare,
în viitorul,
unde sperăm să fim împreună.

Depărtări, deşert şi sete de tine,
înfrunt lângă Fata Morgana a dorului meu,
nisipuri de clipe îşi sparg clepsidrele timpurilor,
biciuind cu cioburile lor,
furtunile ridurilor pierdute în adâncurile speranței,
de a ne mai întâlni vreodată,
undeva-cândva printre flori de nori.

Buchete de maci roşii,
reaprind apusul veştejit
al florilor norilor din noi,
aruncate cu tărie peste orizontul scăldat
în sângele pustiu al uitării,
care clocotea cândva în mângăierile noastre.

33. Fără tine seninul meu

M-am împiedicat de zâmbetul tău,
lipit pe poarta deschisă a speranței mele,
de a te avea,
iubire descântată în piața destinului,
pietrei unde ne dădeam întâlnirile,
pe orizonturile eternității din noi,
lovite mereu de noapte.

Şi-am luat toți spinii trandafirilor viselor,
pe care ți i-am oferit,
la tălpile dorului meu,
aruncându-i care-ncotro
de mine însumi,
murindu-mă cu fiecare clipă,
a spinilor lor,
ce mă răneau,
împungându-mi viața,
cu suferința cerului,
pe seninul căruia,
nu mai erai Tu!

34. Cioburi de clepsidră

Atât de departe,
ard orizonturile ființei mele,
pe țărmurile cuvintelor răpuse de patimile,
norilor ieşiți din orbitele ochilor mării,
în care ne-am scăldat neputințele,
libertății de a ne fi născut,
încât toate valurile
ce-mi spală lumea credinței în tine,
se scurg pe tâmplele nisipului etern
din inima clepsidrei spartă,
de prea mult dor de tine,
înger al depărtărilor ființei mele.
Şi-am călcat,
într-unul din cioburile uitate de vreme,
ale clepsidrei iubirii noastre,
sângerând,
cu seninul din inima unui trecut,
pe care viitorul pierdut din noi,
nu îl mai înțelegea,
niciodată...

Şi-am adormit,
cu rana orizonturilor viselor mele,
în pieptul uitării,
care nu mai avea niciodată,
în sângele lui,
noii zori.

35. Inocență şi iubire

Inimă de piatră,
rupe-mi din scoicile timpului meu,
rănile sparte de destinul,
libertății de a te avea,
în nesfârşirea cerului însingurat de tine.
Ploaie de cuvinte,
loveşte cu arşița ta,
țărâna viselor mele,
arsă de apa uscată a dorului.

Foc al norilor din speranțe,
nu-mi umbriți tăcerea soarelui naşterii mele,
prin care am luminat ziua ochilor tăi,
ca să poți vedea cu adevărat iubirea.

Liră de cuvinte,
nu-ți rupe corzile Lui Dumnezeu,
când mă prăbuşesc în ochii tăi,
vrând să pot trăi ninsoarea de dor,
a inimilor noastre,
ca bucuria unui copil.

36. Fulgeră cu linişte

Şi viața mea care se pierde
în apusul zorilor inimii tale,
unde mai e?
Vălul de mireasă al zâmbetului
clipei care ne-a măturat prezentul,
e dus de furtuna uitării,
dincolo de biserica speranțelor de senin,
ce ne-a înjunghiat cu norii viselor,
realitatea care s-a sinucis,
aruncându-se din turla sărutului ei,
în această lume meschină.

Fulgeră cu liniştea adâncă din moartea de noi,
liberi, armăsarii orizonturilor apuse,
cerşesc la mâna zilei,
ochii inimii tale însângerate,
pe brațul plin de sudoare al iubirii mele,
ce te ridica undeva-cândva,
din tine însuți,
sărutându-ți pleoapa de cristal
a luminii acestei lumi,
ce orbise prea de tânără,
inima ta.

37. Trenul inimii

Singur între iubire şi destin,
mă îndrept spre moarte,
cuvânt al neînțelesului amar din noi,
părăsit pentru totdeauna de zâmbetul răsăritului.

Paşi pierduți printre vorbe,
cărări umbrite de uitarea inimilor,
înfrățite pentru totdeauna cu pendulele,
ce au uitat să mai bată până şi apusul,
căzut la picioarele adevărului,
cu nume de neant.

Te-am îmbrățişat amintire,
sărutându-ți trupul firav,
de cale ferată pe care
nu o mai calcă niciodată,
trenul iubirii vieților noastre.

Pierdut în gara aşteptărilor,
printre şine ruginite,
mai cred în zâmbetul destinului,
de a mai vedea lumina din întunericul nopții,
din noi înşine,
anunțându-ne sosirea unui nou tren,
al sentimentelor fără rugină.

38. Şi stâncile mor, nu-i aşa?

Cenuşă de gânduri,
spulberată
de vânturile deşertăciunilor,
peste amintirile unei iubiri,
ce a crezut
în eternitatea visului acestei iluzii,
cu nume de viață,
de iubire,
de dor,
de destin pierdut,
printre mănăstiri de clipe,
călugărite cu uitarea pentru totdeauna,
ce a fost undeva-cândva,
lumea noastră.

Ce-a mai rămas din noi decât,
crengi rătăcite,
debusolate,
uscate,
ce-şi caută rădăcinile,
prin pustiurile speranțelor,
de parcă nu ar fi cunoscut niciodată,
mugurii iubirilor,
focurilor ,
mistuitoare de patimi,
ce ard acum,
scoarțele cărților destinelor vieții,
fiecăruia dintre noi.

Până şi zeii norilor,
 au uitat de ploaia divină
a iubirii.

Arşița dorului mi-a încremenit zâmbetul tău,
într-o icoană făcătoare de minuni,
nisip ce nu-şi mai aminteşte pentru nimic în lume,
stânca care l-a zămislit,
făurindu-i în schimb moartea,
măreţul dar al vieţii ei de stâncă,
sfârşită pe o plajă cu scoici sparte,
prin care nici Timpul
 nu-şi mai poate şuiera măreţia,
sfânt cimitir al deşertăciunii acestei lumi,
fiindcă şi stâncile mor nu-i aşa?

Doar valurile eternităţii,
ce spală necontenit plaja,
 devenită acum destinul nostru,
îşi mai amintesc că odată,
praful de nisip luat de vârtejul
vântului deşertăciunii,
de care se fereau câţiva trecători grăbiţi,
pe plaja pustie,
era tocmai inima stâncii marii noastre iubiri,
pe care întregul ocean de cuvinte,
îl spală acum cu lacrimile valurilor sale,
regăsite pentru totdeauna,
 în nesfârşirea apelor,
morţii…..

39. Sfinte realităţi

S-a tras cortina inimii
peste viitorul viselor noastre,
triste stele de gânduri ale luminii,
suflării din noi,
vrăjite pentru totdeauna de moarte,
cad în plasa clipei eterne,
a uitării.

Flăcări de sânge se scurg,
pe rugul rece al universului iubirii,
în oceanul morţii,
al tuturor stingerilor de vise,
sfinte realităţi ale acestei lumi,
unde până şi icoanele plâng,
neîntrebate de nimeni vreodată,
într-o singurătate de doliu,
pe murii transpiraţi de iluziile vieţii,
unde focul este atât de rece
iar gheaţa nevoilor ne arde,
cu lacrimile zăpezilor fierbinţi
ale mântuirii topite prea devreme,
în rugăciuni ale neînţelesului din noi,
cei născuţi spre a ne pătimi viaţa,
cu iubire.

40. Cărămizi de cuvinte

Flamuri de cuvinte,
sfinți de mucava ard în roiuri de coşmaruri,
gârboviți şi fără vlagă,
în fața unui Dumnezeu al iubirii.

Vise ale nopților transpiră prin porii amintirii,
cerul îşi deschide porțile adevărului,
fulgere de paşi î-mi amintesc de calea vieții,
pe care ar fi trebuit,
să plouă cu clipele ochilor tăi,
pierduți pe drumul orizontului,
prins de către Timp pentru totdeauna,
devenind o amintire a unei poveşti de iubire.

Biserici de iubiri în ruine,
cărămizi de clipe roase,
puse cândva la postamentul unei poveşti de dragoste,
stau aruncate în noroiul rece al uitării,
fără a mai clădi vreodată,
un singur cuvânt.

Cărămizi de cuvinte aruncate,
destin al cerului pentru noi vieți,
ce nu-şi vor mai clădi niciodată,
casa propriilor clipe.

41. Noi zile

Fum de şoapte răsfirate
de vântul neiertător al tăcerii,
dintre sentimentele amurgurilor şi ale dimineților,
pline de transpirația morții unei noi zile,
la fel de trecute ca toate celelate,
bătăi de inimi care nu şi-au găsit niciodată
cu adevărat ,
propriile lor vieți.

Dumnezeu părăsit până şi de Sinele Său,
în lumea unde a înghețat pentru totdeauna iubirea,
iar primăvara fericirii a rămas o amintire ruginită,
pe nervura unei frunze prin care a curs,
undeva-cândva sângele dragostei noastre,
căzută pe aleea toamnei,
călcată în picioare de către Destinul,
care nu ne-a înțeles niciodată.

42. Plouă cu destin

Ploaia rece a destinului
mi-a lovit,
fereastra gândurilor,
spartă,
de clipele pierdute
pentru totdeauna,
în propriile lor treceri definitive,
din mocirla deşertăciunii acestei lumi,
descompuse,
pasiuni şi patimi,
împreună, ard pe rugul sfințeniei,
cu miros de smoală amară
ce a înnegrit, până şi imaginarul paradis
al infernului din noi.

Râuri de cuvinte,
spală până şi uitarea,
paşilor ce au sperat,
visând la frumusețea lumii,
amarnică iluzie a nenăscuților din noi,
ce nu vor cunoaşte niciodată moartea,
fiindcă sunt prea puri,
pentru o lume perversă şi meschină,
şi a unui Dumnzeu denaturat de noi înşine.

43. Originari din Dumnezeu

Aripile frânte ale stelei acestei lumi,
a pus adevărul la colţul bejaniei,
în timp ce cădea pe bolta,
unei omeniri a deşertăciunii,
pentru totdeauna uscată,
în toamna destinului,
înecat departe de malurile realităţii,
pe care nu le va cunoaşte niciodată,
fiindcă mugurii primăverilor aflaţi pe ele,
sunt invizibili pentru condiţia umană.

Fulgi de cer vor cădea haotic,
încropând zăpada misterului de a fi născuţi,
sub orizontul eternei blasfemii,
a păcatului patimii Lui Dumnezeu,
de a ne avea originari din El.

Orgi surde lovesc murii catedralelor
inimilor noastre,
patimi de vise zboară spre necunoscutul speranţei,
altare de sentimente ard facerile Timpului,
spre un viitor al cenuşii de lumină,
din sufletele nenăscuţilor,
aşteptaţi de suferinţele lumii.

44. Legământ

M-a durut
legământul vieții cu moartea,
stele căzătoare din părul tău,
nopți de vise întunecate,
ne ratau căile Lui Dumnezeu,
pentru care am fost născuți,
sclavii salciei din malul surpat,
ce nu va mai cunoaşte
niciodată lacul speranței,
devenit lacrimi scurse,
pe obrazul iubirii noastre,
evaporate de febra acestei vieți muribunde,
pe un pat de spital al unei biserici,
cu sfinți ai iubirii anemici,
care nici ea nu mai credea în nimic.

Atunci te-am luat în brațe,
legându-te cu trupul viselor mele,
pentru totdeauna,
ăncât până şi somnul de veci,
din lumânările stinse ale sărutului,
mai primeau Lumina Divină a sângelui nostru,
martiri naufragiați pe coaja de nuca spartă ,
a libertății,
de a fi noi înşine.

M-am legat cu Dumnezeu prin tine,
sânge de lacrimi al cărui plâns,
curge prin izvoarele nemuririi dorului,

spini de cuvinte care înțeapă,
până şi albinele privirilor noastre,
faguri de speranțe topiți pe focul sacru al religiei,
unde tu eşti binele iar eu răul,
sau focul ce arde întreaga noastră eternitate.

De aceea mă leg de tine,
 vulcan nestins al dorului de mine,
să redevin orizontul,
 în care să te pierzi pentru totdeauna,
în singărătate.

45. Doar tu iubire

Şi a ieşit focul din piatra sufletului meu,
cristal de amintire care mi-ai spart,
până şi sângele dorinței,
lovindu-l cu speranțe atât de tare,
încât a murit până şi sufletul acestei lumi din mine.

Scântei nestinse ale eternității iubirii,
nasc stele pe bolta paşilor mei,
a căror cale erai doar tu,
cimitir de cuvinte reci la margine de destin.

Doar tu ai fost o lume care eşti,
şi nici o stea nu-ți va putea spune vreodată,
că a întârziat să vină la tine datorită eternității,
unde lumina iubirii ar fi fost prea înceată.

46. Din lipsă de rai

Şi dacă aş muri,
mi-ai ierta amintirea,
de mine însumi,
cel rău sau bun care ți-a născut iubirea?

Şi dacă aş trăi,
mi-ai înțelege firea,
de murg răzleț al iubirii,
care ne-a trăit odată?

Şi dacă nu aş fi îngerul tău,
care rai ar mai acceptea noi oaspeți,
decăzuți din drepturile pământeşti,
de a fi iubiți ?

47. Da

Da,
sunt eu cel rămas să trăiască,
murindu-şi amintirea,
propriei vieți,

Sunt aripa comorii lumii,
care şi-a imaginat că poate exista,
în noroiul deşertăciunii unei dimineți.

Petale din mine se răsfrâng sfioase,
spre zările neputinței de a-şi muri,
propriul suflet,

Ingenue amintiri se surpă peste noi,
întro toamnă a gerului care vrea să moară,
în abisul ochilor tăi.

48. Răceală amară

Prea rece din moartea dorului tău,
am rămas la la poarta lumii viselor noastre,
lumini de gânduri,
stigmatizate de stelele neputinței,
de a fi noi înşine spiritul vieții.

Nu cred în deşertăciunea cuvântului,
care nu şi-a tras năframa dorului peste capul său,
şi nici în gândul care ne-a măcinat viețile,
la târgul de oase al vremii..

49. Hoinarii vieții

Nu pot să te sărut cuvânt din afara
sufletului meu perche,
cum nu aş putea să mor fără de el,
la marginea morții vieții mele,
unde doar inima ta a rămas să-şi bată necuvintele.

Nume de regi ai iubirii,
ce au îngropat tot asfaltul,
gândurilor noastre,
nu vor reuşi niciodată,
să devină speranța dumnezeului răpit din noi.

Suntem hoinarii vieții,
fără de care.
 Soarele zâmbetului clipelor noastre,
nu ar mai răări niciodată!

50. Mare de speranțe moarte

Ce pot să fac dacă norii din ființa mea
nu ți-a găsit ploaia iubirii lor,
dacă moartea devine o viață mai paşnică a dorului,
iar visul un vultur uitat pe o creangă a amintirii
unde nu mai poate fi niciodată ucis?

şi am plecat să mă apăr de viață în delta gândurilor mele,
fără ieşire la marea speranțelor noastre,
unde am naufragiat legat de vlăstarul noii primăveri,
ce a murit dincolo de timpul promisiunilor
unui Dumnezeu amnezic.

Cine eşti tu în afară de paşii lăsați prin lume,
ce şi-au călcat până şi spiritul vieții,
ascunse sub ciorapul găurit al destinului,
de a fi noi doi.

51. Îngheț

Mă sinucid cu fiecare zâmbet,
pe care nu ți l-am înțeles,
murind cu fiecare clipă de Destin,
dor însângerat de paşii tăi,
romanță trecută în eternitatea iubirii mele.

Nori plini de farmece ai fericirii,
de a te săruta sub clarul de luna nouă,
a respirației sentimentelor mele,
plouate şi şterse de gerul patimilor,
unde doar tu nu mai îngheța-i iubirea mea,
alături de mine.

52. Ai mai redeveni vreodată, Tu?

Ai văzut vreodată singurătatea fără de moarte,
viață fără Destin sau lumea fără de stelele păcatului?

Eşti tu,
imaginea zeilor care s-au luptat,
să poată iubi amintirea dorului la naşterea mea?

Care spin din trandafirul sufletului tău,
m-ar putea înțepa vreodată?

Dar fluviile nemuririi iubirii noastre,
vor mai da pe dinafară,
sângerând de clipele viitorului meu şi-al tău?

Ai mai redeveni vreodată, Tu!

53. Unul pe altul

Mi-am măcinat la moara păcatului iubirii,
întregul meu Destin,
după care am plecat spre depărtările vieții,
spre a mă mântui de iubirea ta,
fruct neînțeles vreodată de Dumnezeul cuvintelor,
care s-au cutremurat,
de fericirea clipei în care ne izolasem,
trăind mai morți ca nici unii dintre viii lacrimilor amare,
unde doar bisericile gândurilor ce sufereau,
își mai băteau clopotele neputinței,
de a ne avea unul pe altul.

54. Din nou împreună

Căi de lacrimi ai căror paşi
mor de seceta inimii tale.

Izvoare de furtună a iubirii,
ce-au trecut de tâmplele speranțelor noastre,
de a ne vedea vreodată,
la fel de flori neofilite,
precum ne muream undeva-cândva, viața,
în vaza timpului nostru..

Nori de amintiri care şi-au uitat ploaia,
umbre de dor pline de lumina tristă a dorinței,
de a fi din nou împreună.

55. Buretele eternității

Şanțuri de riduri ne unesc fluviile amintirilor noastre,
corâbii de dor trec printre ele,
doar amintirea ta rămâne înecată în viața malurilor de stâncă,
a trecutului uitat până şi de Vreme-

Munți de cristal presărați de cuvintele inimilor ,
desprinse parcă din orizonturile încețoşate ale unor suflete,
ce nu ne mai vor niciodată,
soarta eternității lor,
surpați de uitare……..

Urme de paşi şterse de buretele eternității,
în care ne vedeam absolutul inimilor,
într-un timp al marilor noastre iubiri.

56. Lumina iubirii

Sunt prea singur de tine,
suflet prin care Dumnezeu îşi respiră lumea,
nemurimd-o......

Prea mult adevăr se macină la moara vieților noastre,
fără să ştim vreodată că lumina iubirii se naşte acolo.

Să fie clipa de cristal nespartă de dorul tău,
semnul că ne putem muri spreanța,
țărmurilor care nu se pot atinge niciodată?

Ai mai respirat vreodată,
primăvara ființei mele la colțul străzii cu nume de
Iubire?

57. Sunt eu, eşti tu valul meu

Am găsit un înger căzut al inimii tale,
ce- şi frânse aripile tocmai când era să te sărut.

Era prea multă linişte în batista lacrimilor ,
pe care ai frânt-o crezând că te-am uitat.

Clepsidră spartă a norocului m-ai regăsit,
abia când nisipul timpului nostru,
a curs pentru totdeauna în brațele mării,
din sufletele noastre,
secată,
acum,
de neputința,
de a mai naviga vreodată,
pe nesfârşirea albastră a ochilor,
încremeniți pentru totdeauna în uitare.

Sunt eu,
eşti tu,
valuri care nu-şi află niciodată țărmul,
propriilor necuvinte,
plouate de ceața amară a unor amintiri de orizonturi roase,
de masa la care Dumnezeu î-şi juca ruleta,
deznădejdii.

58. Respir

Şi dacă genunchii iubirii î-ți zâmbesc
când te legeni de nori,
iar inima-ți bate cerul de smarald al fericirii,
de a fi împreună,
simți că lumea este a ta?

Şi cum ar fi cetele de heruvimi ce-şi astâmpără setea
cu nectarul vieților noastre pline de clipe,
fără a ne vedea unul pe altul?

Ar mai exista florile zâmbetului fără sufletul,
respirației iubirii tale?

59. Mâna Destinului

Pe căile dintre ridurile paradisului,
ne-am despărțit viața de moarte,
trăind în speranță şi dor.

Ceruri de nelinişte au fulgerat peste sufletele noastre,
rănite de soarele prea arzător al sângelui,
ce clocotea în noi.

Ne țineam de mâna Destinului,
la marginea de drum al ochilor care se pierdeau ,
mai demult decât vremea în speranțele noastre.
care uitaseră demult să mai moară,
vreodată............

60. Lacustră

Erai atât de firavă fericire,
încât ai fost dusă de briza amintirii,
odată cu primul vin răsărit din frunzele uitării de tine.

Şi-am săpat la rădăcina norilor să-i întreb dacă ploaia,
omoară, fericirea, cuvintelor ....

Rădăcinile norilor erau uscate.......

Atunci am alergat spre oceanul fără de sfârşit al
lacrimilor de dor,
unde te-am regăsit încercând să readuci ploaia
amintirilor....

Erai inima mea care-mi bătea toate apele Pământului,
spre a da viață,
iubirii noastre de existență lacustră.

61. Lumini de vise

Fericire de smarald,
lasă-mi ochii tăi să plângă,
clipa vieții mele legănată de privirea ta,
smochin înflorit din bibliile luminii de vise,
m-ai regăsit nemurindu-mi,
corola de păcate şi iubiri a lumii din mine,
la margine de codru al ochilor tăi,
prin care ne vedeam țărâna,
 nemuritoare a cărnii din noi,
care redevine iubire,
puțin Destin şi fericire,
traversând toamna fără nume a Timpului,
ce nu mai vrea să creadă,
în Nemurire.

62. Sfinți

Care dragoste din mine,
ar putea muri fără speranțele tale,
sau dor luminat de gândurile toamnelor din noi,
şi-ar fi înțeles sfârşitul fumurilor uitării,
prin care ne-am fi despărțit inimile,
în noianul de stele căzătoare ale amintirii,
sufletului Lui Dumnezeu.

Urme de rugăciuni îşi pierd dinții voințelor,
rămânând prea ştirbe de inimile noastre,
îndurerate naşteri de dinți ai iubirilor,
ce nu-şi mai găsesc niciodată pântecele matriarhal,
al sfinților plecați de atât de demult dintre noi.

63. Pânzele vântului

Cu tine nici pânzele vântului nu-şi mai găsesc
albiile lor de fete mari,
la masa tăcerii gândurilor sângelui nostru,
pierdut în valurile de nisip ale vieții.

La margine de dor în portul speranțelor,
unde oceanul inimilor noastre,
s-ar fi scufundat odată pentru totdeauna,
ți-am înțeles privirea eternității sufletului tău.

64. Calea luminii

Să fi tu calea luminii din mine,
stea căzătoare de clipe,
frumusețe de apus însângerat al sângelui meu,
scurs pe bolta ochilor tăi efemeri de vene sparte,
de prea mult dor care şi-ar fi dorit,
să-şi uite Destinul pentru totdeauna.

Lacrimă de vis îngenuncheat la tălpile speranței,
farmec de sare căzută în gusturile libertății de noi înşine,
lovit ca dintotdeauna de valurile amare
 ale oceanului nenăscut al iubirilor,
 ce le-am fi dorit,
etrne!

65. Soare al Cerului meu

Toți norii paşilor tăi,
nu-şi vor putea fulgera niciodată dorul,
privirii tale,
de adevăr născut din iubire,

Care tulpină de orizont ar mai fi cuprinsă vreodată,
de unghiile unui Destin,
ce- ar fi alergat spre tine,
Soare al Cerului meu?

M-am înecat în ridurile iubirii tale,
sfârşind sărutându-ți eternitatea de vise,
urme   lăsate de Dumnezeul clipelor noastre,
pe masa eternității.

66. Nori fără ploaie

Unghiile lacrimilor noastre,
şi-au sfâşiat până şi carnea privirilor
de pe ele,
dorind să se sinucidă,
odată pentru totdeauna,
de prea mult negru din spatele dorului lor,
murdărit,
de cuvintele ale căror răsărit ,
au ars,
întreaga noastră amintire.

Ți-am sărutat străbunii eternității tale,
de clipe ce nu-şi mai regăseau,
primăvara privirii zâmbetului,
de prințesă a norilor,
ce păreau fără ploaie.

67. Trenul amintirii

Departe de treptele ciobite ale naşterii din noi,
ne-am căutat cu înfrigurare Destinul,
la poarta Demiurgului de puncte cardinale,
unde toate anotimpurile începeau cu ceața din tine
şi se sfârşeau cu privirea eternității noastre..

La care gară de dor să fi întârziat trenul speranței,
cu roțile ruginite de timpul uitării de noi,
tras pe linia moatră a unei amintiri,
ce nu-şi mai găseşte niciodată depoul?

68. Numai în dorul tău

Timpul tău şi-a pierdut cearcănele în brațele mele,
în timp ce-ți săruta trupul de nimfă,
al rădăcinilor ce nu-şi vor uita niciodată țărâna,
cuvântulelor din care s-au născut.

Atunci am ales calea clipelor inimii tale,
bătătorită de strămoşii fluviilor de istorii ale sângelui,
care şi-au regăsit insula vieții,
numai în dorul tău.

69. Lume fără anotimpuri

Şanțuri de vise,
lumini de umbre,
faceri de vorbe,
doruri de lacrimi,
vă înțeleg nemulțumirea Lui Dumnezeu.

Spații de vise,
singurătăți de amintiri,
vieți nenăscute,
ramuri fără primăveri,
într-o lumea unde anotimpurile devin eternitatea uitării.

70. Eternitatea nenăscuților

Cred în lacrima timpului nostru,
te îmbrățişez,
dincolo de propriile lui clipe.

Mai eşti tu,
sau praful uitării şi-a abandonat viața,
depăşindu-ți moartea?

Ne-am legat îngerii noştri între noi,
iubindu-ne legământul Destinului,
fără de care n-ar fi existat Lumea.

Până şi Soarele şi-a sărutat Cerul,
cum numai tu îmbrățişai din mine,
eternitatea nenăscuților.

71. Ploaie de iubire

Erai atât de goală
în privirea inimii noastre,
încât şanțuri întregi de mocirlă
în care n-i se înecau cuvintele,
ne-au astupat sentimentele
apelor naşterii din noi,
legământ al vieții cu moartea.

Nici măcar ziua,
nu-şi mai regăsea noaptea viselor sale,
puse aiurea în sertarul unei Vremi,
ce-şi aştepta propriul sfârşit,
de cadână beată pe masa amorului,
unui Destin.

Să cred în ființa ta,
aş mai reuşi să-i mor vreodată întreaga moarte,
fără de sufletul unei priviri,
din care să ne plouă cu iubire?

72. Talazuri

Rămân primăvară fără iarnă,
sau moarte fără viață,
patină de rugină peste obrazul florilor obrajilor tăi.

Eşti tu norul din care-mi trag ploaia,
vieții iubirii mele,
ce-mi hrăneşte clipele uscate ale viitorului.

Palmă de nisip fără clepsidră,
te sărut eternitate de țărm,
lepădată până şi de valurile vieții.

Ai alergat însărcinată cu dorul iubirii mele,
peste talazurile vieții clipei,
născând pentru totdeauna iubirea dintre noi.

Erai doar tu cu Dumnezeul,
înnegrit de Vreme,
de scoici sparte la margine de ocean al amintirilor,
unde doar Moartea ne mai regăsea Viața,
pierdută în sertarul Clipei.

73. Înger de Clipe

Stâncă din moarte,
clipă de viață,
sfărmați-vă Destinul în lumea viselor mele.

Sărut al iubirii,
paşi pierduți în ceața nemuririi,
dorului tău.

Da, te vreau Înger de Clipe,
să mă naşti la coasta viselor tale,
unde ți-ai ancorat eternitatea dorului iubirii,
inimii mele.

Ploi de amintiri căzute pe iarba fiarelor din noi,
lacăte deschise pentru totdeauna din trecutul iluziilor,
vroiam să redevenim mai adevăr decât minciuna
existenței care ne-a împietrit cu moartea Iluziei
Vieții.........

Şi suntem mai fericiți fără de noi cu noi înşine?

74. Mântuire de uitare

Erai fericirea cristalului ascuns
în sufletul munților viselor mele,
prăpastii de dor,
stânci de cuvinte,
toate sfărâmate la moara norocului .

A transpirat ploaia de speranțe
din inima sărutului tău,
norii legendari ai vieții,
răniți de deşertul morții,
cu zâmbetul uitării.

Şi-n care drum de paşi răstigniți
de clipele uitării
ne-am mai putea întâlni,
mântuiirea de iubire?

75. Ploaie sentimentală

Plouă cu fulgii ninşi de zorii inimii tale,
răriți uneori la margine de sărut,
apus spart de diminețile rădăcinilor,
fără de copaci,

Rouă de necuvinte pietruită pe soclul Destinului meu,
lacrimi de clipe izvorăsc din calea dinților sufletulului
cariat al vieții,
lacuri de sudoare mânjesc apele sfințite,
prin care ne-am născut pentru totdeauna iubirea.

76. Asta eşti tu

Caleşti de necuvinte mă dor la inima desfrâului tău,
de neînțeles arbore fără coroană,
sau murg cu aripile copitelor frânte,
în ajun de Crăciun fără cadouri.

Asta eşti tu,
Nor fără ploaie,
Lumină fără întuneric,
ceață fără privire.

77. Strada plictisului

Atât de amară era strada plictisului tău,
încât toate porțile cardinale s-au deschis,
încercând să-ți dăruiască caii liberi de sânge,
ai vieții mele.

Doar paradisul uitării mai avea locuri libere,
la spectacolul cerului vieții mele,
ce căzuse peste tine fără să-ți dai seama,
tocmai la ora când piatra Destinului nostru s-a spart,
între inimile vagaboande ale iubirii

78. Stânca Timpului

Să sper că toți fulgii din zăpada inelului tău,
de cununie cu viața vechilor zori,
ar fi fost cuvinte de orizont al cerului din noi,
sau că paşii fiecărei clipe,
nu s-ar fi murdărit de noroiul uitării,
frunzelor răpuse de toamna singurătății?

Ce-aş mai putea înțelege din ochii Luminii Divine,
ai zâmbetului tău,
decât oceanele eternității ce-au măcinat,
pentru totdeauna până şi stânca Timpului,
ce ne-ar fi născut muritori?

79. Gara sentimentelor

Rupe-mi hârtia sufletului meu,
aprins de steagurile singurătății tale,
demon de sărut al unui Timp,
uitat de propriile lui clipe,
hrănite cu migdalele amare
ale cerului ce nu-şi mai poate plânge,
nici norii din noi,
pierduți printre polile de cuvinte alese de Dumnezeul,
promisiunilor,
pierdut printre sfinții necuvintelor din inimile noastre,
ce-şi mai bat din când în când,
sângele propriului lor dor,
străpuns de sabia neputinței,
de a mai deveni vreodată vagoanele unui tren,
care nu-şi uită gara sentimentelor.

80. Timpul unei lumi bizare

Lacrimă de destin însângerat
de Timp,
părăsit de sărutul marii noastre iubiri,
legământ de cer şi eternitate,
de senin şi nori de intimitate,
de atât de mult Tine,
încât toate gardurile voinței,
par a se surpa,
peste steaua mea călătoare,
de dor.

Am înțeles de ce ramurile mugurilor,
viselor noastre reuşesc să înflorească,
pe buzele fierbinți de iubire,
a lacrimilor Lui Dumnezeu,
care abia acum a înțeles,
de ce a gândit imperfecțiunea,
acestei lumi bizare,
prin care ai devenit steaua eternității,
sufletului Său!

Tehnoredactare computerizată:
George Ş. Savu

Tipărit:

☎ *021 211 40 74*